

βρωμόστομος επίθ. πολλαχ. βρουμόστονους πολ-
λαχ. βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ή) καὶ στόμα. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου βρωμᾷ τὸ στόμα, ὀζόστομος
ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. αἰσχρολόγος, βωμολόγος, κακολό-
γος, ὑβριστής. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρωμόγλωσσος.

βρωμοσύνη ή, Κύθν. Νάξ. Τήν. κ. ἄ. βρωμοσύν'
Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βρωμος.

1) Ἀκαθαρσία, ρυπαρότης, Νάξ. 2) Ὀκνηρία, νω-
θρότης Κύθν. Μύκ. Τήν.

βρωμοσφαῖρα ή, ΓΣουρῆ Ἀπαντ. 2, 42.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ή) καὶ σφαῖρα.

Ἡ ἀθλία γῆ: Ποίημ.

Ὡ, ἀφῆσέ μας, Κύριε, 'ς αὐτὴ τὴ βρωμοσφαῖρα
μονάχοι νὰ ψηνώμαστε καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα.

βρωμοτάξιδο τό, σύνηθ. βρουμοντάξ'δον πολλαχ.
βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ή) καὶ ταξίδι.

Ταξίδιον καθ' ὃ ὑφίσταται τις κακουχίας: Ἐκαὶ ἕνα
βρωμοτάξιδο ἀξέχαστο. Συνών. παλαιοτάξιδο.

βρωμότοπος ό, σύνηθ. βρουμότουπους βόρ. ιδιωμ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ή) καὶ τόπος.

1) Τόπος ἀκάθαρτος, βρωμερός. Συνών. βρωμε-
ρότοπος. 2) Τόπος ἄθλιος, ἐλεεινός.

βρωμότουρκος ό, κοιν. βρουμότουρκους βόρ. ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρωμα (ή) καὶ τοῦ ὄν. Τοῦρκος.

Ἀτιμος, φαῦλος Τοῦρκος: Ἀσμ.

Σώπα, σώπα, βρωμότουρκε, σώπα, παλαισαρβανίτη,
κάλλια νὰ ἰδῶ τὸ αἷμα μου τὴ γῆς νὰ κοκκινίσῃ,
παρὰ νὰ ἰδῶ τὰ μάτια μου Τοῦρκος νὰ τὰ φιλήσῃ

Μακεδ. (Νάουα).

βρωμοτράγουδο, ἰδ. βρωμο - 4 β.

βρωμοτύρι τό, πολλαχ. βρουμοντύρ' πολλαχ. βορ.
ιδιωμ. βρουμοντέρ' Θάσ. Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.) Λέσβ.
Σάμ. βουνομυτέρ' Σαμοθρ. βουνομυτί Σαμοθρ. βρω-
μότυρο πολλαχ. βρουμότυρου πολλαχ. βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ή) καὶ τυρί. Διὰ τὸ ε τοῦ τύπ.
βρουμοντέρ' ἰδ. ΑΤζάρτζαν. Θεσσαλ. Διάλ. 24.

Τυρὸς ὄζων ἢ κακῆς ποιότητος ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Κὶ ἄντρας πάνει 'ς τ' ἀργαστήρι|μὲ ψωμί καὶ βρωμοτύρι
Ἦπ.

βρωμοῦ επίθ. θηλ. Κρήτ. Πελοπ. (Τριφυλ.) Πόντ.
(Τραπ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρωμα (ή) καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - οῦ.

Ἡ ἀποπνέουσα κακοσμίαν, δυσώδης, ἐπὶ γυναικός:
Βρωμοῦ γυναῖκα Τραπ.

βρωμούλλα ή, Μεγίστ. βρουμούλλα Στερελλ. (Παρ-
νασσ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρωμα (ή) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ούλλα.

1) Φυτόν τι δυσώδες. Συνών. βρωμουλλῆ. 2)
Δυσωδία, βρωμα Στερελλ. (Παρνασσ.): Παροιμ. φρ. Οὐ
ἄνθρουπους μὶ τ' βρουμούλλα τ' ζῇ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

βρωμουλλῆ ή, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρωμούλλα κατὰ παρέκτασιν διὰ τῆς
καταλ. τῶν φυτῶν - ῆ.

Βρωμούλλα 1, ὁ ἰδ.

βρωμοῦσα επίθ. θηλ. κοιν. βρουμοῦσα βόρ. ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾷ 37 (1925)
180 κέξ. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Πουλολ. στ. 39 (ἐκδ. Wagner
180) «ἡλθες, βρωμοῦσα τζαμπεροῦ, εἰς ἀτιμιὰν τοῦ γάμου».

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὰ κοιν.: Παροιμ.

Ὅπου ἀκαμάτρας ριζικὸ κὶ ὅπου βρωμοῦσας τύχη
(ἐπὶ ὀκνηρᾶς καὶ ἀκαταστάτου γυναικός, ἡ ὁποία ὑπαν-
δρεῖται γρήγορα) Αἰγιν. β) Μεταφ. ἀναίσχυντος, ἀνή-
θικος, ἄτιμος κοιν. 2) Ὀκνηρὰ Κύθν. κ. ἄ.

Β) Οὖσ. 1) Λεχὼ Κρήτ.: Παροιμ.

Κατὰ ποῦ 'τον ἢ βρωμοῦσα | ἦτο κ' ἢ παρακρατοῦσα
(κατὰ τὴν λεχὼ καὶ ἢ μαῖα). 2) Διάφορα φυτὰ ὀνο-
μασθέντα οὕτω ἐκ τῆς φυσικῆς των δυσσομίας (ἰδ. ΜΣτε-
φανίδ. Ὀρολογ. Δημῶδ. (1, 11) α) Ἀμβροσία ἢ πα-
ράλιος (ambrosia maritima) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων
(compositae) Θήρ. κ. ἄ. Συνών. βρωμόχορτο 2 α. β)
Σησαμοειδὲς τὸ λευκὸν (reseda alba) τῆς τάξεως τῶν ση-
σαμοειδῶν (resedaceae) πολλαχ. Συνών. βρωμό-
χορτο 2 β, γαῖδουρόχορτο. γ) Ἀνάγυρος (II), ὁ
ἰδ., πολλαχ. δ) Ψωραλέα τὸ ἀσφάλτιον (psoralea
bituminosa) τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων leguminosae)
ἀγν. τόπ. Συνών. ἀγριοτριφύλλι 4, βρωμόχορτο 2
γ. ε) Στρώχνος ὁ μέλας (solanum nigrum) τῆς τάξεως
τῶν στρουχνωδῶν (solanaceae) Κάρπ. Κρήτ. Πελοπ. (Γέρμ.)
Ρόδ. κ. ἄ. Συνών. ἀγριοτομάτα, βρωμοβότανο,
βρωμόχορτο 2 δ. ς) Ἀκτὴ ἢ χαμαιάκτη (sambucus
ebulus) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (caprifoliaceae)
Κύπρ. κ. ἄ. Συνών. ἀφροξυλήθρα. ζ) Δρακοντία
ἢ κοινὴ (dracunculus vulgaris) τῆς τάξεως τῶν ἀρωδῶν
(araceae) Λέσβ. κ. ἄ. η) Ἄρον τὸ Ἰταλικόν (arum
italicum) τῆς τάξεως τῶν ἀρωδῶν (araceae) Λέσβ. κ. ἄ.
θ) Χηνοπόδιον τὸ αἰδοιοειδὲς (chenopodium vul-
varia) τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae)
ΠΓεννάδ. 1032. Συνών. βρωμόχορτο 2 ζ. 3) Διά-
φορα ἔντομα δύσοσμα α) Ἰδίως τῆς τάξεως τῶν ἡμι-
πτέρων (hemiptera), ὡς ὁ κόρις τῶν οἰκιῶν καὶ ὁ δενδρο-
κόρις τῶν ἀγρῶν σύνηθ. Συνών. κορεός. β) Βρω-
μομαρῆς 1 β, ὁ ἰδ., σύνηθ. γ) Τίλφη ἢ σῆς, λέπισμα
ἢ σακχαρίνη (lepisma saccharina) ἐκ τῶν λεπιδοπτέρων
ἢ κατατρώγουσα μάλλινα ὑφάσματα καὶ ἄλλας ὀργανι-
κὰς οὐσίας πολλαχ. Συνών. βίδαρα 3, βρωτίδα, σκό-
ρος. 5) Ἡ χλωριούχος ἀσβεστος σύνηθ. Συνών. βα-
ρεκίνα. [* *]

βρωμουσάκι τό, ΠΓεννάδ. 1035.

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρωμοῦσα καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - ἀκι.

Τὸ φυτὸν χοιράδιον τὸ ξενικόν (scrofularia pere-
grina) τῆς τάξεως τῶν γρομφαδιωδῶν (scrofulariaceae).

βρωμουσῆ ή, ἀμάρτ. ἀβρωμουσῆ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρωμοῦσα καὶ τῆς καταλ. - ῆ.

Τὸ φυτὸν βρωμοκλάδι, ὁ ἰδ.

βρωμούσης επίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ θηλ. ἐπιθ. βρωμοῦσα ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ.
ἐν Ἀθηνᾷ 37 (1925) 197.

1) Ἀκάθαρτος, ρυπαρός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρω -

ΤΟΜ. Δ' - 21

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ